

[Statsministeren]

er det, man vil fra venstres side, må jeg erkende, at så er der en uenighed her. Blot sådan at lufte synspunktet uden at præcisere, hvad det er, man vil, synes jeg ikke er rimeligt.

Hr. Poul Schlüter syntes, at jeg havde lavet, hvad han kaldte et skønmaleri, men også hr. Poul Schlüter sagde: trods glædelig stigning i eksporten . . . Jeg vil gerne sige tak for den realisme, der sådan titter frem ind imellem, når man hører indlæggene fra bl.a. hr. Poul Schlüters side. Jeg synes ikke, det var noget skønmaleri, regeringen malede. Vi har helt klart sagt, hvor de alvorlige problemer ligger, og hvilke enorme vanskeligheder vi kommer til at stå over for også i den kommende tid. Det vil – for den, der har lyst til at læse talen endnu en gang – også kunne dokumenteres.

Men forbrugerpriserne er da i hvert fald steget. Ja, også det redegjorde jeg meget præcist for. Man må acceptere, enten man nu kan lide det eller ikke, at den samme tendens findes i alle lande, men tendensen er lidt svagere i Danmark end i de fleste andre lande. Derfor er der altså ikke tale om en speciel dansk, farlig udvikling; der er tale om, at vi generelt må gøre mere for at bekæmpe inflationen og altså også prisudviklingen. Det er lykkedes en kende bedre i Danmark – for at sige det forsigtigt – end i hvert fald i en række andre lande.

Hr. Poul Schlüter sagde på meget demagogisk vis, at regeringen øser statstilskud ud. Her fristes man til at spørge: hvor er det, og hvor er det, de konservative ønsker, at vi skal lade være med – som hr. Poul Schlüter siger – at øse statstilskud ud? Vi sidder rent faktisk særdeles seriøst og overvejer, også i forbindelse med forligspartierne, hvor man kan og hvor man ikke kan tillade sig at yde en støtte i den ene eller den anden retning, herunder også lettelser for erhvervslivet på det skattemæssige område, eller hvor det nu kan være.

Jeg vil gerne sige tak til både venstre og konservative, fordi der nu er opbakning bag oliepolitikken. Det er dog udtryk for, at den største sag, der har været i denne folketingsamling, har den opposition, som jeg ellers synes har været for overkritisk, trods alt til sidst – men heller ikke før til sidst – forstået rækkevidden af, accepteret og givet sin tilslutning til. Det siger jeg tak for.

Til hr. Glensgård vil jeg blot sige, at jeg synes ikke, det er rimeligt, når hr. Glensgård siger, at der ikke er noget perspektiv eller nogen vision i det, som regeringen foretager sig. Jeg synes, hr. Glensgårds synspunkter er en forgrovelse af en superborgerlig politik. Derfor er mange af de argumenter, man kan anvende i en diskussion med venstre og konservative, relevante, blot med den udtrykkelige tilføjelse, at når det gælder hr. Glensgård og hans parti, er synspunkterne så langt ude til højre, at det egentlig er håbløst at gå ind i en seriøs diskussion.

Hr. Gert Petersen nævnte en række synspunkter, som jeg vil kommentere.

For det første sagde hr. Gert Petersen, at regeringen ikke tog det nødvendige opgør med Dansk Undergrunds Consortium. Man fik nærmest indtryk af, at der ikke var sket spor her igennem hele folketingssamlingen. Det var, som om der ikke havde været lagt helt markante forslag om lovgivning på olieområdet frem hernede i salen. Det var, som om der ikke var lavet en aftale med Dansk Undergrunds Consortium, der jo rent faktisk på praktisk taget alle områder opfyldte regeringens krav, således som de også var formuleret i lovgivningen. Det er vel ikke helt uvæsentligt, at 99 pct. af hele Danmarks undergrund er tilbage til den danske stat i 1986. Jeg ved godt, at sådan et enkelt tal ikke giver hele forklaringen, men det er i hvert fald én af de ting, der skal med i billedet. Derfor synes jeg, det er lidt oppustet, lidt hult, når hr. Gert Petersen siger, som han siger her.

Regeringen tog det nødvendige opgør med Dansk Undergrunds Consortium. Men vi ønsker aldrig en krig for krigens skyld, og vi mener, at det forligsresultat, der jo, som jeg sagde det i min tale i dag, kom efter et pres, var et forsvarligt og rigtigt resultat. Også fordi vi mener, at det bedste trods alt er, hvis man på dette område kan nå frem til en forligsmæssig løsning. Der er naturligvis en grænse for, hvor meget man ville betale for at lave forliget. Regeringen mener ikke, at vi har betalt noget, der er væsentligt. Vi har fået en ordening, der ligner det, vi ønskede at få, også igennem en lovgivning. Hvis man ønskede at gå videre end det, som regeringen foreslog i lovgivningen, så er det en helt anden diskussion. Det er noget med at ekspropriere områder, der allerede efterforskes og udvindes i. Men det var ikke det, regeringen